

Redakční

Je pozoruhodné, že Pán Ježíš nejen přišel na tuto zem a přebýval zde. Během této doby po více než 30 let se s Ním setkalo mnoho různých lidí. On byl Bůh a pravý člověk v jedné Osobě. Mohl se setkávat s jednotlivci z každého sociálněekonomického, kulturního, vzdělání se týkajícího a mravního pozadí. Jeho Osoba přitahovala zástupy i jednotlivce, farizeje stejně jako výběřčí daní, Židy stejně jako pohany, bohaté i chudé, zákoníky i zločince. Ale byly tu velké rozdíly ve výsledcích takových setkání. Ježíš se vždy uměl dotknout správné struny. Mluvil slova moudrosti, světla, lásky a pravdy a byl připraven žehnat všem, ale někteří toho nevyužili. Byl k dispozici všem, ale nalézáme Ho zvláště s nemocnými, chudými, vdovami, vyvrženci, malomocnými a lidmi posedlými démony.

Z tohoto bohatého a odměnu skýtajícího pole studia můžeme v tomto časopisu vybrat jen několik příkladů. Budeme vidět Simeona, když držel dítě Ježíše ve své náruči a poznal, že skrze Něho přijde spasení. Zvážíme, jak se před Svou službou v Galileji Pán setkal s Ondřejem, Šimonem, Filipem, Natanaelem a Nikodémem. A o něco později povolal Svě učedníky včetně Léviho, výběřčího daní. Při některých příležitostech nalezneme zajímavé protiklady mezi různými lidmi, kteří se s Pánem setkávají: farizeus a hříšnice, bohatý mladý kníže a žebrák. Dokonce i setník byl pod hlubokým dojmem, že tento muž na kříži je jedinečný. Po Svě smrti a vzkříšení měl Pán další setkání – ale jen s věřícími. V neposlední řadě měl s Kristem setkání Saul z Tarsu. Na cestě do Damašku byl Satanův hlavní nástroj zkázy obrácen ve zvěstovatele nezměrných bohatství Krista.

Uveřejňujeme ‚Setkání s Kristem‘ v naději, že to otevře oči pro velikost Jeho Osoby a Jeho pozoruhodné schopnosti jednat s lidmi všeho druhu, ať pro naučení nebo pro pokárání, ať k usvědčení z hříchu, nebo pro potěšení v zármutku. Pán je stále týž. Učme se od Něho, mějme s Ním setkání a povzbuzujme druhé, aby učinili totéž.

Simeon

Lukáš 2,25-35

Narození zaslíbeného Mesiáše a Spasitele mělo velký dopad na svět i na židovský národ. Když přišel hřích, bylo zaslíbeno semeno ženy. Abramovi a jeho semenu byla učiněna zaslíbení; a také Davidův královský trůn byl určen Davidovu většímu Synu, který má sedět na Svém trůnu. *„Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížectví na rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh*

silný, /Rek udatný,/ Otec věčnosti, Kníže pokoje.“ (Iz. 9,6) Tento určený Král na svaté hoře Sionu je mezitím Spasitel lidí. Není se proto co divit, že Jeho narození má být předmětem obdivného zájmu, ať už způsob nebo forma, jak k němu dojde, jsou jakékoli. Naprosto takto je vidí Bůh, neboť On učinil všechna požehnání a spasení závislými na Kristu.

V Evangeliích pak můžeme hledat neomylný záznam o Kristově pozoruhodném příchodu na tento náš svět s jeho průvodními okolnostmi. Jak Matouš, tak i Lukáš nám podávají zvláštní vyprávění: jedno ve spojení s moudrými muži a hvězdou, druhé ve spojení s pastýři a slávou Pána. „*Král Židů*“ byl předmětem hledání mágů. „*Spasitel*“, narozený všem lidem, ačkoli neméně Kristus, byl hledán pokornými pastýři. A přece u obou je důležité, že se jedná o Krista Božího. Jejich zájem byl vzbuzen danými znameními, která vedla k jejich hledání a ke konečné odměně v tom, že uviděli Toho, na němž vše záviselo, ať vzhledem k trůnu nebo k oltáři, k zemi nebo k nebi, ať jako Krále Izraele, nebo jako toho jediného Vykupitele, Spasitele. Žel, Židé i pohané stejně spali a byli jen probuzeni marnou zvědavostí nebo sobeckým zájmem, jak to prokázal Herodes a necitelní zákoníci. Spokojili se s tím, aby pokračovali dále ve svém hříchu a hanbě, doprovázenými otevřenou nenávisť a vraždou, jestliže Boží Kristus přišel – jak si mysleli – aby jim vzal jejich místo.

Nicméně tam byli někteří pocvičení a čekající, kteří horlivě a s modlitbou očekávali potěšení a vykoupení skrze to zaslíbené semeno ženy, Spasitele a Krále. Takovým byl zbožný starý Simeon, a nyní pro něho přišla ta dlouho očekávaná chvíle, na kterou on a druzí čekali, když měl vidět, vlastnit a vydat svědectví Hospodinovu pomazanému. Vykoupení a potěšení Izraele ovládala jeho myšlení a srdce a Simeon poznal, že to může být jen skrze příchod zaslíbeného Mesiáše, předmět naděje jeho lidu. Nemluví to k dnešnímu neklidnému člověku s jeho touhami a očekáváními lepšího stavu věcí? Jako v Simeonových dnech, tak i v našich dnech tu jsou tací, kteří věří a vědí, že jen Kristus jediný může být a je zdrojem všeho požehnání pro zem a pro člověka – totiž Ten, který je nyní Spasitel a bude potom zjeven jako Král, který bude soudit svět ve spravedlnosti.

Když se vrátíme k Simeonovi, vidíme, že jeho očekávající postoj byl Bohu známý a On ho v pravý čas poctil. Neboť Duch Svatý mu dal vědět, že neuvidí smrt, dokud neuvidí Krista Páně. Měl tuto nevyšlovnou výsadu, převyšující výsadu všech vynikajících svatých a proroků, kteří předtím mluvili o příchodu Mesiáše – že nejen znal skutečnost o Jeho narození, ale že Pán má být skutečně viděn, poznán a vlastněn. Chrám je přízní obdařené, božsky nařízené místo, kde se Simeon a Mesiáš setkají, neboť cožpak Zachariáš neprorokoval, že On bude „*knězem na svém trůnu*“ (Zach. 6,12.13)? Tam Josef a Marie přinesli Krále a Spasitele Izraele, aby Mu učinili podle zákona. Tam Duch Svatý zjevil, že dítě na Mariiných kolenou není nikdo menší než Hospodinův Kristus. Potom to nepopsatelné zalíbení, když Ho vzal do své náruče,

a měl nyní toho věčného žehnajícího a Vykupitele, našeho Pána a Spasitele, a jejich Krále.

Jaká skutečnost a jaká zpráva pro dnešek, že Ježíš přišel a byl viděn a byl vlastněn spravedlivým a zbožným Židem, který sám v sobě byl jen ubohý hříšník, potřebující tak jako druzí Spasitele, ale který mohl říci: „*Viděly oči mé spasení tvé!*“ Pouhý náboženský vyznavač snad uzná, že Kristus skutečně přišel, ale přece popírá, že On, a jenom On, je Spasitel jak pro nebe, tak pro zem; nicméně pravdou zůstává, že není spasení v žádném jiném jménu než v Jeho, v semeni ženy, svatém Božím Synu, který nesl náš hřích. První ovoce toho, že vlastnil Krista, bylo jeho velebení Boha ve šťastném, svatém a vděčném uznání Jeho spasení, které nyní viděl, a tak činil radost Božímu srdci přijetím Jeho Pomazaného. Ale nejen to. Simeon ohlašuje ve své písni a svědectví vzácné věci o Dítěti, pohanech a o Jeho lidu (v tomto pořadí), s požehnaným účinkem na sebe: jeho srdce bylo uspokojeno, jeho duch pokojný a on sám by připraven odejít ze světa. To je zkušenost, která patří i nám, neboť všechny věci jsou naše, ať život nebo smrt, a „*zemřít a být s Kristem*“ je mnohem lepší (Fil. 1,23), než zůstat zde, kde On nyní není.

Pán změnil Své místo a postavení. Už není dítě v chrámě. Sedí po Boží pravici v celé ceně dokonání vykoupení, a protože On žije, i my budeme žít. A On přijde, aby nás vzal k Sobě, abychom tam, kde je On, byli i my. Simeon poté, co dobrořečil Bohu, vyjadřuje svou touhu odejít v pokoji podle Hospodinova slova, protože jeho oči hleděly na Jeho spasení. To bylo vzácné svědectví se vši svou plnou dostatečností tehdy! Čím více dnes, kdy Duch Svätý přišel, aby svědčil o vylité krvi na Golgotě, o Tom, který je nyní vyvýšen v nebi, „*světlu k zjevení národům, a slávě lidu tvého Izraelského*“. To je to, co ohlásila Simeonova víra: že celý dosah a rozsah požehnání a slávy závisí na dítěti, které tam zůstalo. Ano, jestliže od té doby prošla staletí, přece Žid, pohan a celá země budou mít požehnání v Tom a skrze Toho, který je „*Král králů a Pán pánů*“ (Zj. 19,16). Potom Ho Izrael a národy uznají a nazvou Ho požehnaným. Ten, jenž byl tím předivným dítětem v Betlémě, je Lev z pokolení Juda. Ten, který se učinil ničím, bude sedět na trůnu Své slávy. V ten den „*zkvete... spravedlivý, a bude hojnost pokoje*“ (Žalm 72,7), s vysvobozením od hříšného útlaku a chudoby, které nyní vyvádějí z konceptu moudrost člověka a lidské zdroje pomoci. Králové a poddaní také najdou svůj střed a klidné uspokojení v Kristu, Králi Izraele a národů. „*Jméno jeho bude na věky*“ (Žalm 72,17) a vše bude kvést v hojnosti Jeho zdrojů v celosvětově nastoleném míru. Lidé, potom šťastní a spokojení, se budou klanět z radostných srdcí, budou osvobozeni od vši závisti a soupeření v požehnání Jeho slavného jména, od chrámu v Jeruzalémě až do končin země, pak naplněných Jeho slávou. Jistě můžeme dát ozvěnu závěru tohoto Žalmu a rovněž říci: „*Amen i Amen.*“

Takové a ještě mnohem větší bylo jistě šťastné Simeonovo vyznání v přítomnosti

dítěte. A s dalším svědectvím o tom, co tomu všemu bude předcházet, ten, jenž dobrořečil Bohu, nyní žehná Josefovi a matce, když Marii říká, že to dítě „*položeno jest ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémuž bude odpíráno. (A tvou vlastní duši pronikne meč.)*“ (v. 34-35).

V těchto nemnoha, ale závažných slovech máme předpověděno Jeho zavržení a kříž z ruky lidí s vážnými výsledky, zatím neviděnými, a zkušenost očekávající krizi, kdy v odpověď na Pilátovu otázku: „*Co pak učiním s Ježíšem, který slove Kristus?*“, všichni křičí: „*Ukřižován bud.*“ (Mat. 27,22) „*Stály pak u kříže Ježíšova matka jeho ... Tedy Ježíš, uzřev matku a učedníka tu stojícího, kterého miloval, řekl matce své: Ženo, aj, syn tvůj. Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá.*“ (Jan 19,25-27) Zde tedy máme skutečnost Mariina probodnutého srdce, která, když předtím slyšela nádherná slova o trůnu a království, potvrzená andělem Gabrielem, ohledně jejího zaslíbeného syna, nyní vidí naplnění části Simeonova proroctví, týkající se jí samé a Ukřižovaného jako znamení, kterému bude odpíráno. Kristovo zavržení a kříž stále mají co říci této zemi s jejími výjevy zármutku a bídy, kde lidská vláda a zdroje pomoci nedokážou utišit protiřečící si křik a neklid, existující ve všech zemích, jasně svědčící, že celé naplnění Simeonovy písně čeká na jiný den, kdy Kristus bude vyznáván jako jediný Spasitel a právoplatný Král (srv. s Ezech. 21,27). A přece se člověk vzpírá poznání, že požehnání jak nebe, tak i země, závisí absolutně na Kristu a Jeho dílu na kříži.

Díky Bohu, že tu jsou nyní duše, které skrze milost a Božího Ducha vědí a vyznávají, že Kristus se nejen narodil na tento svět, ale že žil a zemřel na kříži za naše hříchy, abychom mohli být vykoupeni Jeho krví. Také přijde do vzduchu, aby nás vzal k Sobě, abychom tam, kde je nyní On, byli i my, kteří ve svůj čas budeme zjeveni jako Boží dědicové a spoludědicové s Kristem. Pak bude následovat „*povstání mnohých v Izraeli*“, aby jim bylo požehnáno v zemi Immanuele, když my mezi tím, během jejich „*pádu*“, jsme povoláváni k nebeské slávě. Na Něho, který je náš život a naše naděje, čekáme nyní, kdy zde jsme cizinci, že budeme tak brzy zjeveni ve slávě s Ním, když se vrátí na tuto zem, aby vládl a naplnil vesmír požehnáním a slávou. Nechť to tak je, Pane Ježíši, Ty, jenž jsi Kristus Boží, hodný všeho!

*He, who with hands uplifted
Went from this earth below,
Shall come again all gifted
His belssing to bestow.*

On, jenž, ruce pozdvížený,
odšel z této země dole,
opět přijde obdařený,
aby dal požehnání Své.¹

„*Amen, přijď, Pane Ježíši!*“ (Zjevení 22,20b)

G G²

¹ James Montgomery, ‚Hail to the Lord’s Anointed‘, Spiritual Songs Hymn 256

² The Bible Treasury (1908-1909) vol. 7 (NS), p. 199

Pán a Legion

Matouš píše, že když Pán Ježíš přišel do země Gadarenských, setkali se s Ním dva muži, „*posedlí démony*“ (Mat. 8,28). Dva je počet svědectví a ukazuje, že tato část krajiny byla charakterizována démonskou aktivitou. V obdivuhodné milosti tam Pán šel se Svými učedníky, aby přinesl jejímu lidu požehnání. Není pochyb o tom, že ďáblu se to nelíbilo; možná, že vzbudil bouři, která zachvátila loď, když přeplouvali Galilejské moře (verše 23-27).

Ti dva muži byli „*z hrobů vyšlí, ukrutní náramně, tak že žádný nemohl tou cestou choditi*“. Jeden „*měl ďábelství /démona/ od mnoha časů*“ (Luk. 8,27) a Marek a Lukáš se zaměřují na něho: *nečistý, neoblečený, nešťastný, „a žádný nemohl ho zkrotiti*“ (Marek 5,2-4; Luk. 8,27). Jeho partner mu nebyl žádným přítelem – ať se skrýval v hrobech nebo venku na horách, byl skutečně sám a vyjadřoval svou bídu „*vždycky ve dne i v noci ..., křiče a tepla se kamením*“ (Marek 5,5). To byla věc nejbližší peklu v tomto životě (srv. s Markem 9,48), a názorný důkaz toho, že ďábel se snaží zničit životy lidí.

Posedlost démonem se zdá zvětšovat přirozené síly člověka. Když tento muž viděl Pána Ježíše, bylo to zdálky.³ Běžel po břehu, padl před Ním na zem a volal silným hlasem: „*Co jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám tě skrze Boha, abys mne netrápil.*“ (Marek 5,6.7; Luk. 8,28) Náš Pán se mu nevyhnul, ani ho nezahnal – vždyť už řekl: „*Vyjdí, duchu nečistý, z člověka tohoto.*“ – ale pracoval s jeho duší. V odpověď na otázku Pána muž říká: „*Množství /Legion/ jméno mé jest, nebo jest nás mnoho.*“ (Marek 5,9) Jak je dojemné slyšet ho pronést taková beznadějná slova: Byl více než ovládán mnoha démony, byl s nimi osobně ztotožněn. Když to tak řekl, uznával zoufalou povahu a rozsah svého stavu, a to ho přivedlo k získání Kristovy mocné pomoci. To je to, co vyznání Bohu vždy působí.

Legion se mohl právem ptát: „*Co jest tobě do mne?*“ Na rozdíl od všeho, co jsme o tom posedlém četli, Pán Ježíš „*počatý byl z Duchu svatého*“ (Mat. 1,20), byl „*pomazaný Duchem svatým*“ (Skutky 10,38) a „*pln byl Duchu svatého*“ (Luk. 4,1). On byl ta pravá suchá oběť: olejem „*zadělaný... pomazaný ... smíšený*“ (3. M. 7,12). „*Chodil, dobře čině,*“ (Sk. 10,38) a korunoval Svůj milý život tím, že ve Své smrti položil spravedlivý základ, aby člověk mohl být smířen s Bohem a aby Satan byl zbaven moci. V očekávání toho se neodvrátil od Legiona, ani ho neodehnal. Jiní se snažili omezit ho řetězy a pouty, ale on, podobně jako my, potřeboval dílo uvnitř, nikoli zákon z vnějšku. Jeho příběh dokazuje, že v našich životech není nic příliš

---

³ Ještě pozoruhodnější to bylo, jestliže, jak Marek 4,35 navozuje tu myšlenku, byl příběh snad nočním výjevem.

velké, aby to Bůh nemohl překonat – a Satan nemůže udělat nic, aby to zarazil – jestliže přijdeme k Bohu v Kristu.

V jiném smyslu démoni poháněli Legiona do přítomnosti Pána Ježíše. Nemohli vzdorovat Jeho autoritě a moci (Luk. 4,36), a tak ho berou s sebou. Vyznání: „*Synu Boha nejvyššího*,“ vyslovené pod jejich vlivem, odpovídá svým charakterem Miléniu. Jeho vysvobození od nich bude jedním ze „*skutků moci věku budoucího*“ (Mat. 8,29; Žid. 6,5 – přel.). Nepočítali s osvobozující mocí, přicházející do Gadary v Ježíšově Osobě, a když stáli před nevyhnutelným, prosí, aby jim bylo dovoleno vstoupit do stáda vepřů (Luk. 8,31.32). Ale 2000 zvířat se nemůže měřit s démonickou hordou, která je ovládla, a zvířata se řítí dolů do Galilejského moře, kde se utopí (Marek 5,13). To je jak ilustrace ničivé síly zla ve stvoření všeobecně, tak i protikladem k Pánově obdivuhodné péči o ty, kteří jsou Jeho, neboť On totéž moře utišil, když se učedníci báli, že utonou při přeplavbě.⁴

Žel, že přirozený člověk si raději ponechá své vepře a bojuje s antisociálním chováním bídného člověka posedlého démony, než aby měl co činit s Bohem (Židům 4,13). Lidé vyzývají Pána Ježíše, aby opustil jejich zem, protože mravní změna v Legionovi je děsí. Jak jsme převrácení, když mluvíme podle své přirozenosti! Byl tam důkaz o vysvobozující Boží moci a všichni ho viděli. Život Legiona byl úplně změněn: byl oblečený místo nahý; měl zdravý rozum, místo aby byl pomatený bídou (Luk. 8,35-37). Už nebyl pravým opakem Pána, ale byl Jeho odleskem. Jako skrze takového Bůh dává zaznívat tomu, co lidé nechtěli přijmout od Pána samého: jak milostivý je Bůh v rozšiřování Svě předivné milosti. Kéž tento příběh působí na mne, a snad i na tebe, abychom veřejně vyhlasovali, jak velké věci Ježíš pro nás učinil, aby se druzí divili (Marek 5,18-20)⁵.

Simon Attwood, T&T, 01/2018

---

⁴ Démon je duch a potřebuje tělo, aby se nám projevil. Jako ďábel sám v zahradě Eden, démoni to činí různými lstmi, aby dosáhli svých zlých cílů (viz např. 2. Kor. 11,14.15). Jaký protiklad k tomu, když se setkáme s Pánem Ježíšem, který je pravda (Jan 14,6). Když se stal člověkem, přinesl nám čistou Boží milost, jako to učinil Legionovi.

⁵ „*A když vstoupil /Ježíš/ na loď, prosil ho ten, který trápen býval od ďábelství, aby s ním byl. Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak veliké věci učinil tobě Pán, a že slitoval se nad tebou. I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti měst, kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všichni.*“ (Marek 5,18-20)

Povolání Léviho

Lévi – nazývaný též Matouš – byl jedním z Ježíšových učedníků. Také napsal Evangelium, které popisuje Pána Ježíše jako zaslíbeného Krále, který přišel na zem, aby zachránil Svůj pozemský lid Izrael od jejich hříchů. Tři Evangelia nám vyprávějí o Léviho prvotním setkání s Pánem Ježíšem a o jeho povolání k učednictví. Zde jsou některé krátké myšlenky o zprávě dané Markem.

„I vyšel opět k moři, a všecken zástup přicházel k němu, i učil je. A pomijeje, uzřel Lévi Alfeova, sedícího na cle. I dí jemu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním.“ (Mark 2,13-14)

Pán Ježíš byl u Genezaretského jezera mnohokrát během Svě neustávající služby dokonalého Služebníka. Tam na obchodní silnici našel Léviho, který konal svou denní práci na celnici. V židovské společnosti byli výběřčí daní v opovržení a byli považováni za hříšníky, protože spolupracovali s římskou okupační mocí a vybírali pro ni daně.

Nevíme, zda Lévi už slyšel o Muži z Nazareta. Ať tomu bylo jakkoli, jeho reakce byla spontánní a pozitivní, když se na něho božský Služebník obrátil se slovy: *„Pojď za mnou.“* Lévi byl ohromen. Náhle byl jeho život vzhůru nohama. Nic nebylo tak jako předtím. Vše bylo jiné. Všechno opustil tak, jak to bylo, a následoval tohoto Muže, který ho volal.

Když se podíváme blíže, všimneme si především tří věcí, které udělal Pán Ježíš, a potom tří věcí, které udělal Lévi. To bude pro naše naučení.

Co udělal Pán Ježíš

- 1. Ježíš šel kolem.** Nic na cestě Pána Ježíše – nebeského cizince – nebylo věcí náhody. Každý aspekt Jeho poslání zde měl jasný cíl, i to, co dělal, kdy to dělal, proč to dělal a jak to dělal. Byla to část božského plánu setkat se právě v ten den s Lévim u celnice. Chtěl ho povolát, aby Ho od té chvíle dále následoval.

Když to použijeme na sebe, neměli bychom nikdy zapomínat, že Pán Ježíš navštěvuje také nás. Jeho úmysl je nejen zachránit nás od věčného zatracení a potrestání za naše hříchy, ale povolát nás, abychom Ho následovali zde na zemi, kde je nyní zavržen.

- 2. Ježíš ho viděl.** Když Pán Ježíš byl zde, viděl bídu a zoufalství člověka a touhu lidí po uzdravení a pokoji. Mohl to vidět více než kdokoli jiný. Nejenže hleděl na vnější zjev, ale Jeho oko si všímalo kořenu věci. Viděl a znal Léviho srdce. Jeho zkoumající pohled musel Léviho silně zasáhnout, protože ihned vstal, aby tohoto cizince následoval.

Pán Ježíš už zde není, takže nemůžeme vidět, jak se takovým pohledem dívá na lidi. Avšak On se stále dívá do srdcí, dnes to činí duchovním způsobem a zná jejich stav. Kéž Jeho pohled rozehrává naše srdce, aby pro Něho hořela, abychom Ho – podobně jako Lévi za staré doby – také následovali.

- 3. Ježíš s ním mluvil.** Pán Ježíš neváhal dostat se do styku s opovrhovaným výběřím daní. Obrátil se na něho a mluvil s ním. Farizeové a zákoníci si mohli myslet, že jsou tak velmi nad takovými lidmi, jako byl Lévi, že je ignorovali, kdykoli mohli. Ale ne tak náš Pán Ježíš. On znal jejich potřeby a byl tam, aby jim pomohl. Neřekl toho mnoho, ale bylo to velmi důležité a proměňovalo to život: „*Pojď za mnou.*“ To bylo dost, aby to dalo Léviho životu zcela novou perspektivu.

To lze použít rovněž na nás. V určitém smyslu i my slyšíme Pána Ježíše mluvit. Svým Slovem, Biblí svatou, mluví ke každému z nás, aby nás motivoval a vyzýval, abychom Ho následovali. Nikdo není příliš dobrý nebo veliký, a nikdo není příliš zlý nebo malý, aby nemohl být Jeho učedníkem. Jsme voláni k tomu, abychom Ho následovali na zemi až do chvíle, kdy s Ním budeme ve slávě.

Co udělal Lévi

- 1. Lévi seděl na cle.** Byla to jeho každodenní práce. Vybíral peníze od židovského národa pro Římany. Bezpochyby mohl z tohoto zaměstnání mít v těch dnech dobrý příjem. V každém případě tam seděl a dělal svou práci. Můžeme si myslet, že se usadil v tomto (finančním) světě a že tato práce naplňovala jeho život.

Každý člověk se od přirozenosti usadil v tomto světě. Cítí se zde doma a věci, které svět nabízí, naplňují jeho život. Věci, které nás vážou ke světu, jsou různé od člověka k člověku: peníze, prestiž, úspěch v povolání, rodinný život, zábavy, koníček, sport, hudba nebo něco jiného. Ty všechny nás udržují zaměstnané a chtějí vždy být překážkou v následování Ježíše.

- 2. Lévi vstal.** Slova Pána se Léviho dotkla takovým způsobem, že vstal a opustil vše, co do té doby naplňovalo jeho život. Od nynějška bude následování Pána Ježíše mnohem důležitější než cokoli jiného.

Chceme-li následovat Pána Ježíše, pak i my musíme vstát. Musíme se vzdát věcí, které až dosud pro nás byly velmi důležité. To je jasně znázorněno v životě apoštola Pavla (přečti si Filipským 3). Musel se vzdát mnoha věcí – ne nutně zlých věcí – aby se mohl cele soustředit na Pána Ježíše. Obětování všeho pro Krista bylo také jasně předmětem jeho služby. Když kázal evangelium v Efezu, lidé tam museli spálit své knihy o magii (Sk. 19,19). Museli skončit se svým starým životem magie a kouzelnictví. Naše problémy jsou snad úplně

jiné, a přece je nutné jednat s věcmi, které by nám mohly bránit v tom, abychom vstali a následovali Pána Ježíše.

- 3. Lévi Ho následoval.** Je pravda, že Lévi se musel vzdát mnohého. Jeho starý život byl pryč. Ale to nebylo vše. Mohl se vzdát svého starého života jen proto, že nyní měl nový předmět. Následování Ježíše bylo pro něho mnohem více než věci, které musel opustit, protože naplňovaly jeho život. Lévi přestal chodit po své vlastní cestě a podle svých zájmů. Jeho život měl novou orientaci: Následoval Toho, který ho našel a povolal ho.

Následování Pána Ježíše, který je stále ještě v tomto světě zavržen, bude možné jen tehdy, když si uvědomíme, že je to mnohem větší zisk než ztráta; získáváme nejvzácnější Osobu, Toho, který nás miluje a který za nás zemřel. Je to jistě pravdivé, že On jde s **námi** v našem životě, ale skutečnou otázkou je, zda my jsme připraveni následovat **Ho** – v Jeho šlépějích – tam, kam nás povede (1. Petra 2,21). Následovat Ho je osobní rozhodnutí. Lévi učinil to rozhodnutí jednou provždy. Tak to udělal také Pavel. Nikdy Ho nepřestali následovat; jejich životy by mohly být popsány jedním slovem: Kristus! (Porovnej s Fil. 1,21.)

Možná, že my všichni vyznáváme, že následujeme Pána Ježíše. Ale děláme to skutečně? Jsme si jako Lévi vědomi důsledků? Následovat Ježíše není pouhé vyznání. Ani to není boj za nějakou dobrou ideu, náboženství nebo učení. Následujeme Osobu, a tato Osoba by měla být naším předmětem zájmu a lásky. Nenásledujeme jiné lidi, jakkoli nadané a přitažlivé; následujeme Pána Ježíše. Čím více si ceníme velikosti této obdivuhodné a jedinečné Osoby, tím více budou ostatní nároky mizet do pozadí.

Dnes Pán Ježíš stále povolává lidi, aby Ho následovali. A jestliže odpovíme na Jeho volání, budou naše životy zcela změněny. Slyšeli jsme skutečně Jeho hlas, a následujeme Ho opravdově? To má stále důsledky, ale stojí to za to. Budeme se muset vzdát různých věcí a opouštět je, ale mnohem více získáme, když půjdeme v Jeho šlépějích. Kéž nás příklad Léviho povzbudí, abychom vstali a následovali našeho vzácného a milostivého Pána.

E. A. Bremicker, T&T 01/2018

„Kdo se mne dotkl?“

Marek 5,25-34

Tato událost by nemusela být považována za setkání, kdyby Pán nezasáhl takovým pozoruhodným způsobem.

Mluvíme o případu ženy, která po 12 let trpěla krvotokem (v. 25). Její případ je také vyprávěn v Matouši 9 a Lukáši 8, ale my se zaměříme na Markovu zprávu, protože některé podrobnosti, které bychom rádi zdůraznili, jsou v jiných zprávách vynechány. Pokud není vyznačeno jinak, verše se vztahují k 5. kapitole Marka.

Žena velmi trpěla svou nemocí, o níž je dvakrát zmínka jako o „*trápení*“ (verše 29 a 34 – doslovně: „bič, metla“). Hledala radu od mnoha lékařů (v. 26) – každý nový lékař přitom přinášel novou jiskru naděje, ale ta pak vždy vyhasla. Tyto návštěvy lékařů znamenaly velké výdaje – ale bez jakékoli úlevy, natož úspěchu. Jedna věc, o níž nám vypráví jen Marek, je ta, že její stav se ve skutečnosti horšil a navíc se přitom její finanční zdroje vyčerpaly.

Její beznadějná situace je názorná ilustrace hříšníka, ne tolik v jeho slepotě (neschopnosti vidět Boží slávu) nebo ochromenosti (neschopnosti přijít k Němu), ale jako toho, který je nejen nečistý, ale je také zdrojem ustavičného znečištění (viz. 3. M. 15,19 a dále)⁶, a nemožnosti toho, aby lidské prostředky jednaly s problémem hříchu. To je zdůrazněno konstatováním, že „*mnoho byla trápena*“ od mnoha lékařů.⁷

Ale pak „*uslyšela o Ježíšovi*“ (v. 27). Není nám řečeno, co přesně slyšela, ale stačilo to, aby ji to vedlo k rozhodnutí vydat se na cestu: ona „*přišla*“. Čas, kdy k Němu přišla, nebyl zrovna příznivý: Pán byl právě konfrontován s jiným naléhavým případem, kde se jednalo o život a o smrt. Jairus, kníže školy /synagogy/, Ho prosil, aby zasáhl a uzdravil jeho dceru, která umírala. Pán – přes zástupy a přes vše, co nalezne v Jairově domu – se rozhodl jít s Jairem (tato krátká věta je stejně dojemná, jako je potěšující: „*I šel s ním.*“ (v. 24)). Ale žena ve své úzkosti nějak dokázala přiblížit se ze zadu k Pánu a dotknout se Jeho roucha. Zakouší okamžité uzdravení a uvědomuje si to (v. 29).

Mohli bychom si myslet, že to byl konec příběhu: Žena půjde svou cestou, když zakusila požehnání, a Pán půjde dále, aby se staral o případ Jairovy dcery. Ale On měl vyšší myšlenky a měl připraveno větší požehnání pro tuto novou osobu, zakoušející Jeho milost.

Na první pohled se můžeme divit, proč Pán zasáhl způsobem, jak to učinil. Zeptal se: „*Kdo se mne dotkl?*“ (v. 31) A učinil to takovým způsobem, že zaujal pozornost lidí (Lukáš nám říká, že „*všichni zapírali*“ (Luk. 8,45)). Když si žena uvědomila, že

---

⁶ V použití ve vztahu k dispensaci (na což je kladen důraz v Matoušovi) představuje pohany, očišťované od znečištění v období, ve kterém je poslán Pána k Izraeli (představovaného Jairovou dcerou) přerušeno.

⁷ Jako věřící jsme vděční za lékařskou pomoc, kterou obdržíme, když je to potřeba. Hlavní věc spočívá v tom, že ve vztahu k hříchu jsou lidské zdroje pomoci bezcenné a dokonce mohou mít i opačný účinek.

není cesta, jak uniknout, jak říká Lukáš, „*že by tajno nebylo*“ (Luk 8,47), přišla, třesouc se a plna strachu, a padla před Pánem (v. 33). Není pochyb, že oči všech byly upřeny na ni.

Proč Pán navodil tuto situaci? Můžeme si být zcela jisti, že to nebylo proto, aby ji uvedl do rozpaků, nýbrž aby jí požehnal. Kdyby ji Pán prostě nechal jít, cítila by, že její jednání nebylo oprávněné a že její uzdravení bylo ukradeným požehnáním. Také by opomenula příležitost opravdu se setkat se svým dobrodincem a poznat Ho. Pán nechtěl, aby byla jen uzdravena, ale aby věděla, že On jí požehnal, dobrovolně a s trvalým účinkem. Nechtěl, aby odešla, aniž by slyšela Jeho slova: „*Jdi v pokoj.*“ (v. 34) Její jistota neměla být založena na jejích pocitech, ale na Jeho slovu.

Ale byl tu také druhý důvod. Jako výsledek Pánova dotazu uzdravená žena „*přistoupila a padla před ním, a pověděla mu všecku pravdu*“ (v. 33). To se stalo „*před vším lidem*“ a zahrnovalo to nejen skutečnost, že se Ho dotkla, ale také důvod, proč to udělala, a výsledek tohoto činu. „*Pro kterou příčinu dotkla se ho, pověděla jemu přede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena.*“ (Luk. 8,47) Tímto způsobem se její vyznání stalo svědectvím pro všechny lidi a, což je důležité, pro učedníky Pána, kteří, jak se zdá, si nebyli plně vědomi velikosti Jeho Osoby a zvláště Jeho vševědoucnosti. Byli překvapeni Pánovou otázkou: „*Kdo se dotkl roucha mého?*“ (v. 30), nebo, jak to uvádí Lukáš: „*Kdo se mne dotkl?*“ A podotkli, že se zástup tisíní kolem Něho, takže to vypadalo, že lidé se Ho dotýkali stále.

Pán samozřejmě věděl, kdo se Ho dotkl a proč a že z Něho vyšla síla. Ale otázka učedníků ukazuje na zajímavý bod: Jestliže při všem tom strkání a tlačení, ke kterému stále docházelo, se Pána dotýkalo mnoho lidí, proč jedině v případě této zvláštní ženy došlo k působení moci, ba dokonce k účinku, měnícímu život? Byla ona ta jediná, kdo měl nějakou potřebu? Zcela jistě ne. Byl to postoj té ženy, který tvoří celý rozdíl. Ona k Němu přišla s hlubokým pocitem své potřeby, s vědomím vlastní neschopnosti vyřešit problém, a ve víře, že Ježíš, a jen Ježíš, ji může uzdravit. Tato víra je ukázána jejími slovy: „*Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu.*“ (v. 28) A je uznána Pánem, který prohlašuje: „*Víra tvá tě uzdravila.*“ (v. 34) Tak je tomu dodnes. Jsou tu stále zástupy „*tísnicí se*“ a „*tlačící se*“. Mnozí přicházejí do styku se Spasitelem vnějším způsobem. Díky Bohu, evangelium je vyhledáváno mnoha kanály a mnoha svědky jak živě, tak i tištěné. Ale otázka, která o všem rozhoduje, je, zda je tu dotyk s Ježíšem ve víře – v postoji té trpící ženy v tomto vyprávění.

A i jako věřící, kolikrát snad jdeme do shromáždění, abychom poslouchali kázání nebo učení, ale činíme to vždy s pocitem potřeby? Dotýkáme se „*okraje roucha jeho*“ ve víře? Řekl by Pán, že z Něho vyšla moc? Přijměme výzvu a nebudme jen částí zástupu, ale dotýkejme se Ho ve víře.

Pán dává ženě udivující odpověď (v. 34). Nečiní žádnou výčitku, ale oslovuje ji: „*Dcero.*“ Za druhé uznává její víru: „*Víra tvá tě uzdravila.*“ Za třetí užívá slovo „*uzdravila*“, které není stejné jako ve verši 29, kde čteme, že „*uzdravena byla od neduhu svého*“. To bylo fyzické uzdravení. Ale zde Pán užívá slovo „*sozo*“, které se normálně překládá jako ‚spasila‘, a tak rozšiřuje účinek její víry od fyzického uzdravení k myšlence spasení. Pán za čtvrté říká: „*Jdi v pokoji.*“ Tak ukazuje, že nebylo třeba mít špatné svědomí, ale že mohla odejít v plném pokoji. Nakonec dodává: „*A buď zproštěna od trápení svého.*“ Tak jí dává ujištění, že zakusila nejen dočasnou úlevu, nýbrž uzdravení s trvalým účinkem.⁸

Pán je stále ještě tentýž. Kdokoli k Němu přijde s pocitem potřeby, může si být jist, že „dotyk víry“ bude bohatě odměněn.

M. Hardt, T&T, 01/2018

Dva dlužníci

Lukáš 7,36-50

V domu farizeje Šimona přichází Pán do styku s dvěma osobami, které představují dvě mravní třídy. Mám na mysli Jeho hostitele a hříšnici z města. A tito tvoří dva dlužníky v podobenství, které Pán při této příležitosti vypráví.

Na Šimona⁹ se dívám jako na někoho, kdo si jistě uvědomoval výtečnost Pána Ježíše. Na znamení pocty Ho pozval do svého domu. Také nepochybuji, že si denně uvědomoval dluh vděčnosti za pozhnání Boží péče a milosrdenství. Byl jako někdo, komu bylo odpuštěno padesát peněz.

Hříšnice, která nyní vkročila do jeho domu, byla zcela jistě hříšnice; a uvědomovala si to. Ale Ježíš byl Spasitel; a ona věděla, že jím je. Byla nejen usvědčena, takže byla zarmoucena a připravena všeho se vzdát; ona věděla, že jí po usvědčení bylo odpuštěno. Byla ve dni milosti, vně soudu. Nebyla jako David za staré doby před Božím andělem, který měl ve své ruce meč. Byla před Ním jako před svým Spasitelem – ne pouze v pocitu milosrdenství prozřetelnosti, ale v pocitu věčného přijetí. Byla jako dlužník, jemuž bylo odpuštěno pět set peněz.

Taková, jak věřím, byla tato žena, tato hříšnice z města. Ilustruje ctnosti a vítězství, které doprovázejí vědomí odpuštění. To ji učinilo smělou. Odvážila se, taková jaká

---

⁸ Trvalý účinek je dále zdůrazněn užitím tvaru perfekta v předcházející větě: „*Víra tvá tě uzdravila.*“

⁹ Šimon farizeus nebyl z těch, kteří kladli Pánu léčky, ale nebyl ani jako Lévi, který, když učinil hostinu pro Ježíše, posadil do Jeho společnosti publikány a hříšníky.

byla, do farizeova domu. To bylo od ní velmi smělé. Mohla počítat právě s tou věcí, které se jí dostalo – s opovržením a urážlivým šepotem, s tichým reptáním samo-spravedlivých výčitek.

To ji učinilo šťastnou – protože ji to učinilo nezávislou na stvoření a postavilo ji to nad svět. Vložilo to do ní ducha oběti a velebení. Všechno to, co byla a měla, nebylo dosti dobré ani dosti bohaté pro Toho, kdo ji zachránil, kdo ji miloval a vydal za ni Sebe samého. Přinesla všechno s sebou k Ježíšovým nohám a nestarala se o to, zda si toho kromě Něho někdo všiml. Četla nové jméno na bílém kaménku. Farizeovy myšlenky, který jí pohrdal, byly zbytečné, jako výčitky Míkol Davidovi byly nadarmo ve chvíli stejné radosti. Měla své všechno v Ježíšovi a obdržela na vše odpověď od Ježíše.

Ona znala velkou vůdčí, charakteristickou pravdu křesťanství – odpuštění hříčů. „*Odpuštění jsou jí hříčové mnozí.*“ Znala Ježíše tak, jak Ho Šimon neznal. Byla k Němu v jiném vztahu. On byl před ní jako její Spasitel. Šimon měl o ní velmi bídný a zaujatý úsudek. Nemohl jí rozumět, a to, co věděl, věděl takovým způsobem, který ho oklamal. Řekl sám k sobě: „*Hříšnice jest.*“ Jistě jí byla. Nikdo než jen hříšník nemohl přinést takové oběti, jako tehdy obětovala ona. Ale Šimon nevěděl, že její charakter hříšnice je ve skutečnosti kořen a základ všeho, čeho byl tehdy svědkem. Ani neznal svého hosta. Pochyboval, že by mohl být prorok – ale On mu brzy dal poznat, že On je nejen prorok, ale že je prorok božského řádu, který mu mohl povědět tajemství působení jeho vlastního srdce. Šimon řekl, že ta žena se dotýkala Pána. „Bylo to všechno, Šimone?“ – mohli bychom mu říci. Jistě bylo všechno její jednání pro něho nepochopitelné, protože on tomu nerozuměl. Polibky a slzy a poklady alabastrové nádoby, které viděl, byly, jako kdyby je neviděl. Padesát peněz bylo při poměrování skutečně daleko od pěti set.

Jistě tomu tak je – a já to přijímám jako charakteristické naučení tohoto krátkého vyprávění a podobenství, které v sobě obsahuje. Ilustruje cenu duše, která má správné myšlenky o svém vztahu k Bohu, cenu poznání, že jsme hříšníci, hříšníci beznadějně, věčně, sami sebou zničení, ale že Ježíš nám není ničím menším, než přítomným Spasitelem, dokonalým Spasitelem, Spasitelem pro věčnost.

Evangelium, mezi mnoha slávami, které v něm září, působí tak, že formuje nejpodivuhodnější a velmi vzácné pouto mezi Bohem a Jeho stvořeními, pouto, které svým zvláštním způsobem je neocenitelné jak pro dárce, tak i pro příjemce – dílo spasení se všemi svými výsledky na Boží straně, a odpovídající vděčnou láskou na straně hříšníka – má nejvyšší prospěch i pro toho nejvzdálenějšího a toho, kdo si to nejméně zasluhuje.

Andělé zachovali svůj první stav, jak byli stvořeni ve výtečnosti síly a jasu; a jejich originál, jejich „*první stav*“, jak je to nazýváno, když je takto zachován, je poutem

mezi nimi a jejich Stvořitelem. Adamova nevinnost, jak o ní můžeme pro nějakou dobu uvažovat, ho udržovala ve spojení s Bohem jako stvoření, zformované bezúhonné, aby chodilo v zahradě Eden. Ale co jsou taková spojení ve srovnání s tím, co milost utvořila ve spasení?

A jak se to potom stává naší povinností, naší pravou poslušností, naší službou, abychom udržovali bohaté a jisté myšlenky o odpuštění hříčů a o Božím spasení! Náklonnost se potom chce navracet k Němu podle vzoru této hříšnice z města. A jak božsky krásná a obdivuhodná, jistě mohu říci, je ona kniha, která začíná ukázáním pouta nevinnosti mezi Hospodinem Bohem a Jeho stvořeními, a uzavírá se tím, že ukazuje pouta spasení! Beránkova žena ve slávě bude milovat, jak to Adam v zahradě nemohl. Ona bude milovat, mohu na závěr říci, podle vzoru této ženy v domě Šimona farizeje. Bude milovat v síle a radosti té milosti, která odpustila pět set peněz.

A skutečně myslím, že mohu říci, že při četbě Písma od samého začátku až do samého konce neznám nikoho, kdo by ilustroval náklonnost Beránkovy nevěsty hlouběji a dojemněji, než to učinila ona. Rodina v Betanii a Marie Magdalena vyjadřují velmi vroucí osobní náklonnost. Jejich srdce byla přitahována, tažena a poutána velmi krásně. Velice se radujeme při pohledu na ně. A smím říci, že mravní síla, která spočívá v pocitu odpuštění a přijetí, je krásně ukázána v prvním shromáždění věřících v Jeruzalémě ve Skutcích 2. A podobně jako David v Žalmu 32 a Izaiáš v 6. kapitole své knihy a pokání činící Izrael, jak je viděn předem v Izaiáši 53 a v Micheášovi 7, mezi mnoha jinými, vyjadřují některé velmi krásné city duše pod svěžím pocitem odpuštění a smíření. A tak to činí i Petr a Matouš a Zacheus a Samaritánka ve dnech evangelistů a Pavel později, když popisuje stav svého srdce vůči Pánu Ježíši v Galatským 2,19-21. Všechny tyto případy jsou podobné a podávají nám velké vzorky moci pocitu odpuštění. Ale opět říkám, že nevím, zda je někde tak výstižná ilustrace toho, jako u hříšnice z města v Lukášovi 7. Představuje nám plnou míru a dokonalý způsob, jakým se někdy pocit odpuštění a vědomí přijetí zmocňují celé duše, ovládnou ji s nezpochybnitelnou, nesrovnatelnou autoritou, kladou své lehké a vítané jho na všechno, a naplňují ducha nejbohatšími a nejtěšnějšími náklonnostmi.

Co to bude, až budeme mít srdce pro věčnost ovládané takovou radostí, jakou mu zajišťují tyto okolnosti!

V tomto malém příběhu jsou však vedlejší nebo druhotná naučení. Vidíme v něm, nebo se skrze něj učíme, že vše se znovu objeví v náležitý čas a v náležitém místě. Služby té ženy a Šimonova zanedbání jsou všechny Pánem nakonec připomenuty. Vše se zdálo být minulostí v době, kdy věci byly buď vykonané, nebo zůstaly nevykonané; ale tak tomu nebylo. A to ilustruje zajímavou, vážnou pravdu. Nic není bez

důležitosti, ale vše má v sobě charakter, mravní charakter, zatím co tu jsou váhy, nyní skryté v Boží svatyni, které jsou určeny, aby to v budoucnosti zvažily. Jako zde – polibky a slzy a služba vlasů její hlavy a vonné poklady její alabastrové nádobky, které vyznačovaly předchozí způsob této milující ženy, naproti tomu odpovídající zanedbání farizea, to vše je znovu připomenuto Pánem samým ve chvíli, kdy si snad obojího nebyli vědomi – jak je napsáno: „*Přijde pán služebníka toho v den, v který se nenaděje, a v hodinu, kteréž neví.*“ (Luk. 12,46)

To si můžeme vzít k srdci. Prokazovali jsme Kristu skrytou službu? Máme nějaký zájem na dnu zjevení všech věcí? Jak si stojíme ve vztahu k tomu dni? Nestavím tyto věci jako otázku života, ale jako bohobojné volání ke svému vlastnímu srdci a cestám, aby přítomné konání bylo stavěno do světla budoucích dnů.

A opět, na konci tohoto poučného příběhu Pán veřejně vyhlašuje spasení té ženy tváří v tvář všem těm, kteří s Ním seděli u jídla. Klade Svou vlastní velkou, autoritativní pečeť na skutečnost, že jí bylo odpuštěno, jakoby v přítomnosti celého světa, ať už tam byly jakékoli obžalovávající myšlenky nebo nevěřící otázky. „*Odpuštění jsou tobě hříchové,*“ řekl jí Pán. – „*Tedy počali, kteří tu spolu seděli za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž hříchy odpouští?*“ Jaký hlas nad vodami musel být Ježíšův hlas! Vody se opět vzdouvaly – větry a vlny Galileje se šířily – ale Ježíšův hlas opět povstal. Šeptání a žaloby ta žena neslyšela. „*Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, který ospravedlňuje.*“ (Řím. 8,33) To pro ni bylo dost.

Ale potom, když se obrací od těch, kteří na ni žalovali, k ní samé, Pán mění Svůj hlas. Ovoce odpuštění může být a je láska, ale kořen a zdroj odpuštění je víra. Nebyla to její láska, vroucí a jakkoli sebe se vzdávající, co ji zachránilo. Její víra šla před jejím spasením, dříve než tento výjev začal; láska nyní přichází za tím, jak jsme viděli. A v souhlasu s tím vším, když se k ní nyní obrací od těch, kdo na ni žalovali, říká: „*Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdi u pokoji.*“ Žádná zmínka o lásce nebo o tom, co učinila, není ve spojení se spasením. Spasení je z milosti, ve spojení s krví Krista a s vírou, která si je přivlastňuje a opírá se o tu krev. Spasení je příliš vysoká věc, než aby stála na úrovni skutky člověka. Je to Boží dílo a dostává se tomu, „*kdo nečiní skutků*“, jak říká apoštol (Řím. 4,5). „*Z víry jde, aby šlo podle milosti.*“ (Řím. 4,16)

J. G. Bellet, T&T, 01/2018

Bohatý kníže a žebrák

Lukáš 18

Pán právě hovořil o nutnosti přijmout království jako malé dítě, když se Ho kníže ptá: „*Co čině, život věčný obdržím?*“ (v. 18). Jeho myšlenky se nesly zpět ke skutkům zákona, nevěda, co nám Pavel říká v Listu Římanům: „*Kdo skutky činí, tomu odplata nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu.*“ Když se blížil na tomto základu, Pán ho odkazuje na zákon ohledně jeho povinnosti k jeho bližnímu. Pán slyšel jeho tvrzení, že toho všeho ostříhal od své mladosti, a zkusil ho dále ohledně jeho vztahu k Němu samému: „*Pojď, následuj mne.*“ Kdo je tento „mne“? To byla svrchovaná otázka, na níž všechno závisí, ať pro knížete nebo pro nás.

Kníže Ho oslovil: „*Mistře dobrý!*“ A tento lichotivý přívlastek Pán odmítl, když byl vysloven odděleně od uznání toho, že On je Bůh. On byl skutečně Bůh, a On byl dobrý, a představil se mladému muži, když ho vyzval, aby se vzdal toho, co vlastnil, a následoval Ho – tak jako to nějaký čas předtím učinil Lévi. Dokonce i zákon požadoval, aby Bůh byl milován z celého srdce. Miloval kníže Boha takovým způsobem? Poznával Boha v pokorném Ježíšovi? Žel, že nikoli. Mohl tvrdit, že dodržoval příkázání ve vztahu ke svému bližnímu; ale naprosto zklamal, když se jednalo o první ze všech příkázání. V jeho očích měla jeho bohatství v sobě větší cenu než Ježíš.

Bohatý člověk vejde do Božího království s velkou těžkostí, neboť je tak nesnadné mít bohatství, aniž by srdce jimi nebylo pohlceno až k vyloučení Boha. Pro ty, kdo si mysleli, že bohatství je znamením Boží přízně, se toto zdálo být velmi znepokojující, ale pravda je, že spasení je nemožné pro člověka, a přece možné pro Boha. To nás vede zpátky k tomu, o čem šlo. Není možné si zasloužit království, a mnohem méně věčný život. Všechno musí být přijato jako dar od Boha. A jestliže se při přijetí daru vzdáme jiných věcí, je tu hojná odměna jak nyní, tak i v budoucím světě.

Tato řeč, zaznamenaná ve verších 29 a 30, má dalekosáhlý význam. V přítomné době připadne mnohonásobek každému, kdo se vzdal dobrých pozemských věcí pro Boží království. Určitá nesnáze, kterou můžeme mít v porozumění tomu, se zakládá na naší neschopnosti správně ocenit duchovní přízeň, která tvoří to „*mnohem více*“. Pavel tuto řeč pro nás ilustruje. Přečtěme si 3. kapitolu Filipským a podívejme se na to, za co měl duchovní bohatství vložené do jeho lůna poté, co „*to všechno ztratil*“. Jako velbloud, který všechnu zátěž, kterou nesl, odložil, prošel uchem jehly, aby na druhé straně byl bohatě zasypán požehnáními.

Toto vše zní velmi cize židovské myslí, ale skutečnost, která to vše vysvětlovala, byla, že Syn člověka nešel v té době ujmout se království, ale naopak šel nahoru do Jeruzaléma, aby zemřel. Proroci ukazovali, že toto je cesta, po které On vstoupí

do Své slávy, ačkoli učedníci tomu nedokázali rozumět. A i když je takto poučil, nedovedli to přijmout. Takovou moc může mít nad myslí předpojatost.

Pán byl nyní na Své poslední cestě do Jeruzaléma a blížil se naposledy k Jerichu. Slepý člověk, který měl velkou víru, Ho přerušil. Zástup mu řekl, že kolem jde Ježíš z Nazareta, a přece se na Něho obrátil hned jako na Syna Davidova a prosil o milosrdenství. Bohatý kníže se ptal, co by měl udělat, když Pán právě mluvil o tom, že království musí být přijato. Slepý žebrák řekl, když se ho Pán ptal, co mu má učinit, že chce obdržet zrak. V případě knížete nedošlo k ničemu. U žebráka mohl Pán jednat hned na místě. Rozdíl mezi těmito dvěma případy je rozhodující.

Žebrák obdržel zrak a Pán řekl: „*Víra tvá tě uzdravila.*“ To ukazuje, že působení šlo hlouběji než k otevření jeho očí. Stal se Ježíšovým následovníkem, který šel nahoru do Jeruzaléma a ke kříži. A on a všichni, kteří to spolu prožili, oslavovali Boha.

F. B. Hole, T&T, 01/2018¹⁰

Tři dny setkání

Jan 1

Je oznámen Boží Beránek (v. 29-34)

Verš 29 uvádí jiný den, jako to činí později verš 35, a potom verš 43. Každý z nich má předobrazné podrobnosti následného Božího jednání v milosti. V předcházejících verších máme den Janova svědectví o Kristu osobně: nyní představuje Krista jako Božího Beránka, který snímá hříchy světa, a jako Božího Syna, který křtí Duchem Svatým. Verš 29 jistě zahrnuje požehnanou oběť na Golgotě, pravý základ konečného úplného odstranění hříchu z tohoto světa. Všimni si pozorně, že to nejsou „hříchy světa“, ale „hřích“, ten hrozný kořen, který dal vzniknout nesčetným hříchům. Naplní se to až v budoucím dni. Pokud jde o „hříchy“, pak jen věřící mohou říci, že On Sám nesl naše hříchy na svém těle na dřevě (1. Petra 2,24). A přece jsou Janova slova zvučným poselstvím evangelia pro celý svět: Všem, kdo budou upřímně hledět na Božího Beránka, bude věčně požehnáno.

I když Jan vydal jasné svědectví, on sám říká: „*A já jsem ho neznal.*“ Nemluví o pouhé přirozené známosti, neboť jejich matky byly sestřenice, důvěrně se znaly. Ale sláva Osoby Krista je nekonečně vyšší než pouhé lidství: nikdo nemůže znát Syna, pokud Ho Otec nezjeví (Mat. 16,15-17). Jen skrze zjevení mohl Jan rozeznat tu velkou slávu této božské Osoby.

---

¹⁰ Z *New Testament Commentary* (Lukáš 18)

Ale proroctví Starého zákona, jakož i Otcovo zjevení Janovi oznámily, že tento Me-siáš bude zjeven Izraeli. To byl základ Janova křtu, který zahrnoval to, že Židé budou dáni na místo smrti. Také byla uznána jejich úplná zkáza pod zákonem. Taková byla ta jediné správná mravní příprava se zřetelem na přítomnost Pána slávy.

Ačkoli se Janovo svědectví v 32. verši vztahuje k příležitosti, kdy pokřtil Pána Ježíše, Jan se o tomto nezmiňuje, ale mluví spíše o té velké a obdivuhodné skutečnosti, že Duch sestoupil a zůstal na Kristu. To je ve skutečnosti Boží vlastní svědectví o Jeho Synu tím, že Ho pomazal Duchem Božím. Jan opět říká: „*A já jsem ho neznal.*“ A tím zdůrazňuje, co mu Otec zjevil, že tento pomazaný je Ten, který křtí Duchem Svatým. Kdo to může být? Jistě ne pouhá lidská bytost! Skutečně, ten, kdo lidem udílí Ducha Svatého, mu musí osobně být Sám roven. Musí být Bůh. A tak Jan vydává rozhodující svědectví: „*On jest ten Syn Boží.*“

Verše 29 až 34 se proto vztahují k představení Krista jako obětního Beránka, včetně Jeho velkého díla vykoupení, a jako Božího Syna, včetně mocného díla se-slání Ducha po Jeho návratu do nebe.

Druhý den: společnost, která má bydlet s Ním (v. 35-42)

Tento oddíl nyní má předobrazné použití na přítomnou dobu milosti a podává nám některé základní principy, které se jasně vztahují k pravdě o církvi – nebeském shromáždění.

Jan v té době prostě stojí s dvěma ze svých učedníků, ale když šel, jeho oči jsou neodolatelně přitahovány k Pánu Ježíši. Když hledí na Osobu a chození tohoto ve-lebeného člověka, z jeho rtů bezděky vychází zvolání: „*Aj, Beránek Boží!*“ Obdiv svého srdce k Pánu Ježíši prostě nemohl zadržet. Neboť verš 37 ukazuje, že se ve skutečnosti neobracel ke svým učedníkům. A přece na ně jeho slova mají podstatný účinek: Janovi učedníci opouštějí Jana a jdou za Pánem. Často ovlivňujeme druhé účinněji tehdy, když se nesnažíme je ovlivnit; neboť oni umějí rozlišit, zda náš obdiv Krista je pravý či ne. Můžeme si být jisti, že Jan nelitoval toho, že ho jeho učedníci opustili, aby následovali jeho Mistra.

Pánova otázka k nim: „*Co hledáte?*“ vyvolává milou odpověď: „*Rabbi, ... kde bydlíš?*“ Jejich zájem nebyl stejný jako u zástupu v Janu 6, kde Ho hledali kvůli chlebům a rybám (v. 26). Je zajímavá Jeho vlastní bydlíšť. To je pravý charakter Boží církve, která má své dědictví s Ním ve slávě. Oni hledají Jeho (srv. s Žalmem 27,4). Pak nejsou žádné pochybnosti o radosti Jeho srdce, když je zve: „*Pojďte a vizte.*“ O tom, kde Pán v této době přebýval, nemáme žádnou zmínku, ale větší důležitost pro nás má, že je to předobraz Jeho věčného příbytku. Zůstali u Něho ten den, ale

„my budeme dlít s Božím Milovaným po celý Boží věčný den“¹¹.

Nyní je jako jeden z těch dvou mužů jmenován Ondřej. Druhý asi byl velmi pravděpodobně Jan evangelista, protože On sám se nikdy nejmenuje, když píše toto Evangelium, ačkoli rád mluví o víře a oddanosti druhých. Ondřej dává svému bratru Šimonovi prostou, přímou zprávu, která působí tak, že přivádí Šimona k Pánu. Ondřejova návštěva u Pána u něho nezanechala žádnou pochybnost o tom, že On je Mesiáš Izraele. Zde je jiný krásný charakter církve dnes, výsada přivádět k Pánu druhé.

Šimonovi je dáno nové jméno Céfás (nebo v řečtině: Petr), což se vykládá „kámen“. Nyní je Pánovým vlastnictvím a jedním z „živých kamenů“, o kterých sám píše (1. Petra 2,5), neboť církev je Kristovo zvláštní vlastnictví, skládající se z živých kamenů.

Budoucí shromáždění Izraele (v. 43-51)

Verš 43 uvádí jiný den, který je symbolicky vhodný k tomu, aby představil opět shromáždění zbožných v Izraeli v pozdějších dnech poté, co církev bude uchválena do přítomnosti Pána. Galilea nám připomíná tento zbožný ostatek. Když tam Pán chtěl odejít, povolává Filipa, aby Ho následoval. Všimni si, že tomu tak nebylo se dvěma učedníky ve verši 37: jejich následování bylo spontánní a dobrovolné. Nyní má Filip doprovázet Pána do Galileje, nikoli do Jeho příbytku. Nicméně nám je řečeno, že Filip byl ze stejného města jako Ondřej a Petr. Právě tak jako Boží církev začala s jádrem zbožných Izraelitů, tak samozřejmě to bude pravda o obnově Izraele na konci doby soužení: v každém případě přicházejí ze stejného kořene.

Jako Ondřej našel svého bratra, tak Filip nachází Natanaele a má vroucí touhu sdílet s ním vzácnost poznání Mesiáše, který byl zaslíben Mojžíšem a proroky. Neskrývá skutečnost, že Kristus přišel z Nazaréta, místa, kterým bylo všeobecně opovrhováno. Neboť není pochybnosti o tom, že Natanaelova námitka vyjadřovala obecný předsudek Židů: „A může z Nazaréta co dobrého býti?“ Filip byl moudřejší, než aby se v té věci přel, ale byl připraven ho přivítivě a prakticky pozvat: „*Pojď a víz.*“

Takový osobní rozhovor s Pánem přesvědčí každého čestného člověka. Skutečně, když se k Pánu Ježíši Natanael blíží, Pán o něm říká pozoruhodná slova. On už znal Natanaele jako pravého Izraelitu, ve kterém není lsti. To samozřejmě neznamená, že byl bez hříchu, ale že měl charakter čestné upřímnosti při vyznávání svých hříchů (srv. s Žalmem 32,2-5).

Natanael je zmaten, ale Pán odpovídá na jeho otázku a říká mu, že ho viděl už

---

¹¹ J. G. Deck „High in the Father’s House Above“, *Spiritual Songs hymn 48*.

předtím pod fíkem. Fíkový strom je symbolem Izraele, který byl kdysi skutečně uschlý od kořenů, ale který má vyrůst v moci vzkříšení. Natanael měl velmi pravděpodobně toto na mysli, když pod fíkem cítil i vyznával před Bohem hanbu špatného stavu Izraele. To byla správná příprava pro přijetí Mesiáše. Nyní zde před Natanaelovými očima stál právě Ten, jemuž se právě vyznával! Jak rychle jsou rozptýleny všechny jeho pochybnosti ohledně toho, kdo je Ten, jenž takto mluví!

V jeho pevném, rozhodném vyznání není žádné váhání, a to krásně ilustruje probuzenou víru zbytku Izraele v posledním dni. Když budou cítit hanbu svého stavu před Bohem, budou tím více přitahováni k požehnané Osobě Božího Syna, Krále Izraele!

Pán si všímá skutečnosti, že Natanael uvěřil, aniž by vně viděl velké věci, jako tomu bude v budoucnosti, ale kvůli vlastním slovům Pána, která zjevila, že On zná Natanaelovu vnitřní bytost. Protože byl mravně připraven pro přijetí Mesiáše, mravní důkaz bylo vše, co potřeboval.

S dvojím „*amen*“ či „*zcela jistě*“ ho Pán ujišťuje, že uvidí větší zjevení Jeho slávy v budoucím dni: otevřené nebe a Boží anděly, vystupující a sestupující na Syna člověka. To bude naplnění Jákobova snu v 1. Mojžíšově 28,12, ukazující obnovené spojení mezi nebem a zemí, které bylo kdysi přerušeno zkažeností hříchu; ale Kristus sám je Prostředník, ve kterém se obnovení vykoná. Jeho titul „Syn člověka“ platí pro celý svět a je užít jako obepínající nejen Izrael, ale všechno lidstvo. Boží andělé budou radostně sloužit, ale v poddanosti Synu člověka, neboť ten věk bude v poddanosti Jeho autoritě, nikoli andělů (Židům 2,5-8).

*L. M. Grant*¹²

Nikodém

Jan 3

V tomto vynikajícím článku J. N. Darby rozlévá bohaté světlo na vzácná slova, která Pán řekl Nikodémovi během setkání s ním. Jak víme z Jana 7 a 19, neminula se svým účinkem. Učitel Izraele byl obrácen v následovníka ukřižovaného Krista. (poznámka vydavatele)

Verše 1 a 2: Nikodém přichází k Ježíšovi se stejným přesvědčením jako ti, jimž se Ježíš nesvědčil – zázraky pro něho byly ukázaním, že Ježíš je učitel, poslaný od Boha. Dokonce si myslím, že ti druzí šli dále než Nikodém. Čteme, že uvěřili v Jeho jméno (2,23-25). Pokud se týká Nikodéma, ten byl přesvědčen, že Kristovo učení

---

¹² *Z Comments on the Book of Matthew.*

musí mít za svůj zdroj Boha, a tak byl připraven naslouchat. Víra těch druhých nedala vzniknout žádné potřebě v jejich duších. V tom případě může přesvědčení jít velmi daleko, aniž by duše byla zneklidněna, nebo aniž by byl vyvolán jakýkoli účinek: nic to nestojí – to vidíme velmi často.

Ale v Nikodémově případě tu bylo více, a to byl důkaz Božího působení: u něho byla potřeba. Boží Svatý Duch tak jedná vždy, dokonce i v křesťanovi. Toto cítění potřeby, které On působí, vyvolává aktivitu duše: právě to se stalo Nikodémovi. Nadto když Boží Duch jedná v duši, Boží slovo nad ní vykonává svoji autoritu a vzbuzuje touhu slyšet to slovo; to nikdy nezklame. V duši je tolik neuspokojených tužeb, že když je probuzena, je v ní vzbuzena touha slyšet, co Bůh řekl. Duše má vědomí, že má co činit s Ním, a potřeba vědět, co On řekl, se stává pohnutkou její aktivity a charakterizuje ji. Nejde o přijetí nějakého systému učení nebo určitých dogmat o božské Osobě; jde o duši, která hladoví a žízní po tom, co řekl Bůh; je nevědomá o všem, kromě své potřeby, a touží obdržet. Pro duši je dobrou věcí důvěřovat Božímu slovu – prameni pravdy (to samo o sobě už je víra), aniž by ta dosud byla skutečně sdělena; a tak s důvěrou naslouchá.

Nikodém byl v tomto stavu; Samařská žena také, ale v jejím případě se to dotýkalo více svědomí. Tak tomu bylo také se dvanácti – když více z Jeho učedníků opustilo Ježíše, oni Ho nechtěli opustit, neboť On měl slova věčného života. Když Bůh jedná, pouto mezi Bohem, svědomím a duší není přerušeno; nemluví o obecnství, ale o mravním díle v srdci.

Ale všimni si, že jakmile je v Nikodémově srdci vzbuzena potřeba, instinktivně cítí, že svět a náboženské autority – nejhorší část světa – budou proti němu. Je tu strach. Nikodém přichází k Ježíšovi v noci. Ubohá lidská přirozenost! Jestliže se nějaká duše staví do vztahu s Bohem s uznáním Jeho slova, svět to nesnese. Víme to. Ale Nikodémova víra nešla dále, než k uznání autority Spasitelova slova jako slova příštího od Boha. Milost vzbudila v jeho srdci touhu po těchto sděleních od Boha. Je to velká věc, když někdo má skutečnou touhu, i když je slabá. Zde, u Nikodéma, tu sotva byla potřeba ve svědomí a také ne poznání sebe. Lpěl na náboženských nadějích, na názorech v učení a na zjevení, daném od Boha. Hledal u Ježíše naučení, ale sdílel všeobecné přesvědčení, kterému daly vzniknout Ježíšovy zázraky – přesvědčení, posílněné upřímností a osobní potřebou: Ježíš byl učitel, poslaný od Boha.

Verš 3: Ale Ježíš Nikodéma náhle zastavuje. Vzkříšení a království ještě nepřišly, ale k přijetí zjevení, které o tom bylo dáno, tu musí být božské působení, nová přirozenost. Bylo nezbytné mít účast na zcela novém životě. Království nepřišlo způsobem, aby upoutalo pozornost, ale byl tu přítomen Král se vši dokonalostí, která Mu náležela, a v důsledku toho samo království, představované Jeho

Osobou. Ale toto království, které nebylo zjeveno v moci, a zavržení Krále, způsobené právě dokonalostí Jeho Osoby, stejně jako dílo, vykonané v Jeho zavržení – uvedly nebeské dědictví. Dále toto dílo a toto zavržení přivedly ty, kteří budou ztožněni se zavrženým Kristem, do oné nebeské sféry, kde Bůh ukázal Svoji slávu. Toto je mnohem vyšší než sláva Mesiáše, kdyby se tehdy mohla rozvinout. Byl to už úsvit ukázání Božích rad – které ještě nebyly zjeveny.

Království, nové narození – nebe, věčný život

V první polovině kapitoly jsou nám předloženy dvě věci. Především **království**, a co je nutné, aby bylo možné mít na něm podíl: **nové narození**. A k tomu v určité míře zemské věci, a co je nutné k prožívání jich s Bohem, ale také království, jak bylo tehdy představeno ve svém mravním charakteru.

Potom za druhé **nebe a věčný život**, to, co je absolutně nutné pro náš skutečný a vnitřní vztah k Bohu. Vlastnění věčného života zde stojí v protikladu k myšlence zahynutí. Zde nejde o království, ale o věčný život, takový, jak nám ho mohl zjevit Ježíš, příšlý z nebe. Ale to předpokládá kříž. Nejde tu o Mesiáše, ale o Syna člověka a o lásku, kterou měl Bůh ke světu. Nejde o Jeho úmysly vzhledem ke království a zaslíbením, která jsou spojena s tímto královstvím, ale o plány mnohem mocnější a vyšší, nebeské ve svém charakteru, ve kterých Bůh zjevuje, co On je. Ježíš, zavržený jako Mesiáš, umírá a vchází do slávy jako Syn člověka, který trpěl.

Není pochyb o tom, že nové narození je v každém případě nezbytné: osobně proto, abychom mohli vidět království a těšit se z něj, a mnohem více proto, abychom se mohli těšit z nebeských věcí v Boží přítomnosti. Ale i když oddíl mluví o novém narození, nepojednává o nebeské slávě. K tomu musí být uveden nejprve kříž.

Ale je dobré poznamenat, že celý tento oddíl v obou svých částech předpokládá nový pořádek věcí, kde působí milost, a to ne s omezením na Židy. Byla to zcela nová věc, která měla být uvedena. Království nebylo ustaveno ve slávě, ale bylo založeno na Osobě Krále a mohlo být obdrženo jen přijetím této Osoby. Byla nutná nová přirozenost, aby mohlo být viděno. Avšak tato cesta byla otevřená každému, koho milost mohla dosáhnout. Bylo to něco zcela nového. V první části není tedy zmínka ani o nebeských věcech, ani o věčném životě; zatím co ve druhé části už není zmiňováno království.

Nikodém byl dítě království podle těla. Jako takový si přál být vyučován. Avšak Pán mu odpověděl krátce a jasně. Jako to první mu řekl, že nejde o vyučování, nýbrž že se musí znovu narodit. Těmito podrobnostmi se budeme ještě zabývat. Ale je důležité, abychom nejprve rozuměli, že Pán mluví o dvou různých druzích pozhánání, tj. na jedné straně o nebeské slávě a na druhé straně o království podle zaslíbení – o obou však podle znaků, které v oné době vykazovaly.

Můžeme říci, že je představuje ve vztahu ke Svě Osobě a v jejich duchovním charakteru: na jedné straně opovržený král a nebeské věci, které se v Jeho Osobě týkaly kříže; na druhé straně nové narození a život udílející síla, Syn člověka, Boží láska, a následně to, co se týkalo celého světa a všech lidí, a nejen určitých časových období a Židů. Neboť ačkoli Bůh zůstává věrný Svým zaslíbením, pak když se zjevuje, nemůže se omezovat na Židy.

Především se tedy království zjevovalo způsobem, který nevzbuzoval pozornost; ani mocí, která by vládla nad světem, ani svou vnější slávou. Byla potřebná nová přirozenost, aby je vnímala. Král byl zde a dokazoval, že je poslán od Boha a že je Ten, který měl přijít, ale v ponížení. Pro přirozené oko byl synem tesaře. Nikodém argumentoval rozumně, když v 2. verši říká: „*Víme... nebo žádný nemůže těch divů činiti, které ty činiš, leč by Bůh byl s ním.*“ Ale Boží odpověď byla: „*Nenarodí-li se kdo znovu ...*“ (v. 3) – a to zcela nově. Tento život je nový začátek života, nového zdroje, nové přirozenosti – život, který přichází od Boha.

Avšak Nikodém zůstával ještě v hranicích a omezeních těla, přirozeného člověka. Jsou to hranice toho, co člověk je, hranice jeho rozumu. Člověk nemůže být více, než je; nemůže překračovat hranice své přirozenosti. Nevěřící, kteří se chlubí tím, že učinili tento mocný objev, ukazují na jedné straně hranice lidského poznání, když nemohou vnímat nic, co jde za možnosti člověka. Na druhé straně dokazují, že nemohou činit rozumné závěry, neboť jejich objevy jim neposkytují žádný důkaz o tom, že nějaká mocnější bytost nemůže uvést něco zcela nového.

Narození z vody a z Ducha

Verše 4-8: Jak jsme viděli, Nikodém se omezoval na zkušenost o tom, co se odehrává v člověku. Kristus naproti tomu zjevil to, co bylo vykonáno z Boží strany: To je klíč k celé historii Pána. On mluvil o tom, co je nutné, aby bylo možné vidět a poznávat království: Člověk se musí narodit z vody a z Ducha. Je to Boží království – ať už se ukazovalo v jakémkoli stavu – a člověk musí mít přirozenost, schopnou mít na něm účast.

Nalézáme zde dvě věci: vodu a Ducha – přirozenost, která je tímto způsobem charakterizována mravně a svým zdrojem. Voda je vždy obraz Slova, použitého Duchem. Přináší nám Boží myšlenky, které jsou nebeské a božské, ale způsobem, přizpůsobeným člověku. Posuzuje to, co je v člověku, uvádí však zároveň tyto božské myšlenky a očišťuje tímto způsobem srdce. Voda očišťuje to, co existuje; ale je to také nový člověk, který ji pije, a proto není oddělena od toho, co je zcela nové. „*Co se narodilo z Ducha, duch jest*“ (v. 6) a má podíl na nové přirozenosti toho, z čeho se narodilo. Zde máme novou přirozenost.

Praktické očišťování našich myšlenek a srdcí, o kterém jsme mluvili, je skutečně

výsledek toho, co tato přirozenost přijímá. Jsou to věci, po nichž tělo nepocituje žádnou touhu. Nemohli bychom říci: „Co se narodilo z vody, je voda.“ Voda očisťuje to, co existuje. Ale my dostáváme nový život, jímž je ve skutečnosti Kristus sám v síle života v nás. Něco takového nevinný Adam nevlastnil. Jsme účastníci božské přirozenosti, jak to vyjadřuje Petr. Ve 2. Petra 1,4, kde se tento výraz nalézá, je v souvislosti s novým narozením skrze vodu. Unikáme zkaženosti, která je ve světě skrze žádost.

Jen tak vcházíme do království. Boží království je více než ráj pro člověka. Je to to, co je vhodné pro Boha. Proto je nezbytné, abychom měli přirozenost, která tomu odpovídá. Adam ve svém stavu nevinnosti toto neměl. Jeho úroveň byl člověk, jak ho Bůh stvořil. Pro Boží království je nutné, aby každý, kdo se v něm nalézá, vykazoval to, co je pro Boha vhodné – i když stále zůstává člověkem. Všimněme si, že Pán ponechává naprosto stranou otázku různých časových období (domácností). Má před očima mravní přirozenost. Co se narodilo z těla, je tělo a má tuto přirozenost. Co se narodilo z Ducha, je duch, to znamená, že to odpovídá božské přirozenosti, která je jeho zdrojem. Proto zde nemohla být řeč jen o Židech. Jestliže někdo vlastnil tuto přirozenost, byl vhodný pro království. Nešlo zde o národ, který byl už Bohem vyvolen, nýbrž o přirozenost, která je pro Něho vhodná.

Verše 9-11: Dva body jsou vyzdvíženy poté, co byly tyto zásady předloženy. Předně nutnost nového narození, aby bylo možné prožívat zemská zaslíbení, daná Židům; a za druhé, že to je dílo Boha, který udílí tuto novou přirozenost. Bůh ji mohl udělit skrze Svého Ducha, komu chtěl, a to otevíralo dveře pohanům. Nikodém se neměl podívat, když mu Pán řekl, že Židé se musí znovuzrodit. Proroci to už oznámili (Ez. 36,24-28). Jako učitel Izraele by to měl vědět. Vítr věje, kde chce. Takové je také působení Ducha. Je to Boží dílo, a proto může být vykonáno v komkoli.

Zemské věci – nebeské věci

Verše 12 a 13: Vedle zemských věcí tu byly ještě nebeské věci. Jestliže nyní Nikodém nechápal zemské věci, které se týkaly požehnání Izraele, jak bude rozumět, kdyby mu Pán sdělil nebeské věci? Nikdo nikdy nevystoupil do nebe, aby podal zprávu o tom, co tam je, a aby řekl, co je nutné k tomu, aby bylo možné se z toho všeho těšit, kromě Toho, který odtamtud sestoupil. Mluvil o tom, co znal, a svědčil o tom, co viděl, avšak nikoli jako Mesiáš – ten měl co činit se zemí – nýbrž jako Syn člověka, který podle Své božské přirozenosti je v nebi.

Proto máme zjevení o nebeských věcech, které nám byly skrze Krista a v Jeho Osobě přineseny přímo z nebe. On je zjevil ve vsí čerstvosti, kterou On, jenž byl vždy v nebi, tam požíval. Zjevil to nebeské v dokonalosti Osoby Toho, který stvořil

slávu nebe. Jeho Bytost vyznačuje onu atmosféru, a na Něho se soustřeďují náklonnosti jak Otcovy, tak také všech andělů, kteří onen okruh naplňují svou chválou. On je střed vši slávy. To je Syn člověka, který sestoupil, aby zjevil Otce, milost a pravdu. V podstatě Svě božské přirozenosti však zůstal v nebi. V Jeho Osobě nemůže být Jeho božství ve své dokonalosti, a Jeho skutečné, pravé lidství od sebe oddělováno.

J. N. Darby¹³

Mimořádné setkání

Mohly by se nalézt od sebe vzdálenější krajnosti, nebo setkat se sobě nepodobnější postavy, než byl římský setník, který byl pověřen dohledem nad tím, aby poprava zločinců a také Toho, který byl ukřižován v jejich středu, byla provedena s plným účinkem, a jednoho z oněch zločinců? To je nemožné! Lišili se hodnotí, postavením, okolnostmi i charakterem. Jeden byl služebník zákona, druhý zločinec, který jím byl odsouzen. Jeden tam stál v nezbytné bezúhonnosti, druhý visel na kříži v uznané vině. Jeden požíval úctu a vykonával úkol od Římanů; druhý byl všeobecně zatracován a nesl trest od zákonů, které porušil.

Takoví byli ti dva muži; a přece v jedné nejpodstatnější věci spolu souhlasili. V Marku 15,39 čteme: „*Viděv pak centurio, který tu naproti stál, že tak volaje, vypustil duši /ducha/, řekl: Jistě člověk tento Syn Boží byl.*“ A opět čteme v Lukáši 23,42: „*I dí /ten zločinec/ Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého /v království svém/.*“ A ještě v Lukáši 23,46: „*A zvolav Ježíš hlasem velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poručím ducha svého. A to pověděv, umřel.*“

V tom se tito dva muži shodovali – oba uznali Ježíšovo božství¹⁴! Setník Ho vyznal jako Božího Syna; ubohý zločinec ho uznal za Pána a Krále.

Nuže, mohlo by se říci, že umírající zločinec byl pod extrémním tlakem, že byl mučen každý úd jeho těla a že trpěl úzkostí v mysli kvůli svým prokázaným hříchům, že se má setkat s Bohem a zodpovídat se před Ním. Třásl se v duši při tom výhledu, a proto uznal Ježíšovo mesiášství.

---

¹³ Upraveno z „On the Gospel of John“ (ch. 3), *Collected Writings of JND*, vol. 33, p. 194 (p. 126 ve znovu vydaném svazku).

/Velká část článku byla však přeložena z „*Das Johannes-Evangelium*“ J. N. Darby, © Beröa-Verlag, CH-8038, Zürich 2008. – p. p./

¹⁴ Setník o Něm mluvil jako o „Synu Božím“ (v jaké míře si byl vědom plného významu tohoto výrazu, nevíme) a zločinec očekával, že Pán opět přijde ve Svém království. Snad se **nevyslovili** o Jeho božství přímo, ale jejich výroky to jistě **obsahují** (pozn. red.).

Když mu to vše přiznáme, za co může být považováno setníkově nevynucené vyznání? Byl svobodný člověk. Stál v životě na svobodě, a přece ve svém vyznání šel dokonce dále než ten zločinec. V čem spočívá to tajemství?

Všiml si dvou věcí, které byly zvláštní na Ježíšově smrti: Předně, že „*tak volaje*“ – to znamená, že tam nebyl žádný úbytek fyzické síly; a za druhé, že „*vypustil duši*“ – to jest, že dobrovolně vydal Svého ducha¹⁵. Tato dvě nadpřirozená jednání přinesla tomuto vojákově přesvědčení, že ta centrální postava na Golgotě byla více než člověk – byl to Boží Syn.

Ale, všimněme si, to přesvědčení bylo tak hluboké, že je vyslovil. Nemůžeme z toho soudit, že jeho srdce bylo božsky otevřeno pro takové ocenění osobní slávy toho pokorného a požehnaného trpitele? Je-li tomu tak, jaká poznání byla dána a přijata na Golgotě! Dvě trofeje, tak velmi sobě nepodobné, byly takto Pánem získány, když trpěl na kříži.

Oba byli hříšníci, ačkoli snad s různým stupněm viny. Jeden se před námi objevuje ve vši pýše vojenské hodnosti, druhý na okraji hrobu zločince. Čteme, že zatím co žoldnéři se „*posmívali*“, zločinci „*se rouhali*“ ukřižovanému Pánu; a je možné, že náš setník byl jedním z těch, kteří se posmívali. V každém případě nezabránil v posměchu těm, kteří byli pod jeho velením. On tedy měl podíl na jejich jednání. Ale ať tu byl posmívající se voják nebo rouhající se zločinec, v Ježíšově smrti bylo to, co se dotklo srdcí obou. Jaká předivná moc a nekonečná milost! A ty dva drahokamy, získané na Golgotě, patří mezi ty nejjasnější ve Spasitelově koruně. Také vyznání těchto velice různých mužů v tak rozdílných okolnostech jsou stále hodna naší pozornosti dnes.

„Otec miluje Syna, a všecko dal v ruku jeho. Kdo věří v Syna, má život věčný.“ (Jan 3,35-36)

J. Wilson Smith¹⁶, T&T, 01/2018

Evangelium slávy Krista

---

2. Korintským 4,6

Bylo to nejpozoruhodnější obrácení, ke kterému kdy na tomto světě došlo – nikoli Petrovo, ani Ondřejovo, a ani Janovo, nýbrž Pavlovo. Jak byl Pavel obrácen? Hlasem Pána Ježíše mluvícího z nebe, kterého Pavel viděl obklopeného úžasnou slávou. Neboť svatá hora (tj. hora proměnění – p. p.) byla jen malou ilustrací. Pán

---

¹⁵ Viz též Jan 20,30 (- p. p.).

¹⁶ Simple Testimony (1894) vol. 11, str. 327

Ježíš byl nyní samým středem slávy, odkud se zjevil Saulovi z Tarsu. Nevadilo, že poražený muž leží na zemi. Pán se snadno učinil viditelným pro toho, kdo viděl, ať postavení toho, kdo viděl, bylo jakékoli. Neboť to bylo božské dílo, nesrovnatelně vyšší než všechno vidění okem. V tomto případě to bylo nadpřirozené vidění a slyšení – výslovně tak zamýšlené. V každém ohledu to bylo velké obrácení, a co je vzácný případ, toto obrácení doprovázel nápadný zázrak. Kristovy pozemské zázraky byly spíše znameními; ale u Saula z Tarsu Pán vybočil ze všech obvyklých cest, když ho přivedl k Bohu, a způsobil úžasný zázrak. Neboť to byl zázrak, že člověk na zemi měl skrze Boží moc vidět Pána ve slávě a slyšet Jeho hlas. Ten výjev se stal za plného denního světla uprostřed zástupu pronásledujících nepřátel, a ani jeden z nich nebyl takový vražedník jako muž, vyčleněný Jeho milostí.

Není tu potom pro tvou duši jasná naděje? Je nějaký muž nebo žena tak rozhodným nepřítelem Pána Ježíše, jako byl ten, ke kterému On v té době promluvil před Damaškem? Jaká to byla změna! Je to nejnápadnější obrácení, jaké nám celé Písmo ukazuje. Co bylo na Saulově straně, aby ho to v té chvíli přivedlo k Bohu? Byla tu snad – nechci říci zásluha, ale alespoň pokání? – Nebo alespoň výčitky? Cožpak nebyl uprostřed své bojovné výpravy proti Ježíšovu jménu? „*Nedychtil po pohrůžkách a po mordu proti učedníkům Páně*“ v té době (Sk. 9,1)? Kdo byl tak plný náboženské pýchy? Neměl v onom dni nejvyšší oprávnění na zemi? Měl dopisy od nejvyššího kněze do Damašku, které ho opravňovaly k odvezení do vězení mužů a žen, kteří vyznávali jméno Pána Ježíše. Jen nedlouho předtím přihlížel mučednické smrti Štěpána, a – podle každého svého opakovaného vyprávění – byl absolutně zatvrzelý, chlubicí se svým hříchem. Skutečně není nic, co tak vylučuje soucit ze srdce, jako církevní pýcha; nic, co činí mírné lidi nemilosrdně krutými; nic, co jistěji uzavírá každý přístup k milosrdenství. Jestliže se kdy nějaký člověk jevil, že jde přímo k Satanovi, nejen pryč od toho jediného Spasitele, ale proti Němu, byl to Saul z Tarsu. Ani slovo výstrahy nepozoroval z žádné strany; ani jedna pochybnost nebo obava ohledně toho, co sledoval, mu nepřišla na mysl. On si skutečně myslel, jak říká, že by měl mnoho činit proti jménu Ježíše. Vše, čemu se učíme z Božího vyprávění, je, že Saul byl úplně nedotčen, dokud, když zcela padl na zem, neuslyšel Pánův hlas. Všichni věděli, že se děje něco velmi neobyčejného. Světlo z nebe, převyšující světlo slunce v poledne, se prokazovalo jako božské. A byl tu zvuk – neříkám, že více než zvuk – který slyšeli ti druzí; ale život dávající hlas Krista bezpečně dosáhl toho, ke kterému směřoval. Byl oživující pro jeho duši, stejně jako byl zázrakem.

Nuže, taková výzva přivádí každou duši člověka k rozhodnutí. Buď uvěří, nebo ji zamítne. Proč by nemělo to světlo přijít k tobě? Proč ne právě nyní? Spasitel přišel, Jeho dílo za hřích je vykonáno. Dobře rozumíme Židu, který nevěří, když čeká na Mesiáše; ale na co čekají vyznávající křesťané? Co jsou, jestliže jsou jen pokřtěni a

nemají víru, nemají v sobě život? Jsou horší než nic. Křesťanský křest znamená, že Kristus zemřel, aby dal odpuštění hříchů, a že hřích je odsouzen. Ale co znamená pro ty, kteří mají křest za obřad a nevěří v Toho, který zemřel a opět vstal?

Pak je také jasné, že spasení je věc jednotlivce. Saul byl ten jediný v onom zástupu, kdo v té době přijal požehnání, ať už Bůh snad skrze to učinil cokoli; neboť nic nebylo působivější. Mohl být na zemi nalezen nějaký člověk mileji a přísněji mravní než Saul? Ve dnech, když ještě nebyl obrácen, si nebyl vědom, že by vůbec porušil zákon. Ale když světlo zjevilo jeho skutečný stav, přišlo přikázání, hřích ožil, a on zemřel. Nebyl probuzen předtím, aby znal nadměrnou šířku a hloubku zákona, a byl spokojen sám se sebou. Nikdy nezhřešil hrubým způsobem. Ve dnech, kdy nebyl obrácen, žil korektnějším a spravedlivějším životem než kdokoli dnes. Byl upřímný, přímý, svědomitý a pravdivý, v neobyčejné míře nábožný podle těla. Dále to byl člověk velkých schopností. Nebyl vůbec otevřený pomíjejícím způsobům, ale byl hluboce připoután k víře a ustanovením, která Bůh dal Svému lidu.

Bůh zvláště zaznamenal jeho obrácení, jakkoli bylo svými okolnostmi předivné, „*ku příkladu těm, kteří mají uvěřit v něho k životu věčnému*“ (1. Tim. 1,16). Neboť milost našeho Pána v tom byla rozhojňená. A Jeho milost je zaznamenána v Písmech, abyste byli přivedeni ke stejnému spasení, když vidíte, že Kristus přišel na svět, aby spasil hříšníky, z nichž Pavel se prohlásil za prvního.

Obrátíme se ještě jednou k tomu, kdo způsobil tuto revoluci v pronásledujícím misionáři židovského Synedria. Můžeš mít nádhernější důkaz Boží milosti v jednání s velkým hříšníkem na místě? Kéž bys dnes slyšel Jeho hlas v psaném Slově! Nedávej místo snu o přípravě v nějakém mravním smyslu; neustupuj pokušení náboženského učňovství – jestliže jsi poddaný Božímu slovu. Vůbec nic tohoto druhu neuzpůsobilo Saula pro vidění Pána Ježíše v nebeské slávě. Nezpochybňuj, že Pán stále mluví z téže nebeské slávy, neboť toto je učení v Epištole Židům 12,25.

Všichni jsou hříšníci, i když ne Saulova způsobu. Ale jeho případ nám dává tak obdivuhodný důkaz o tom, že i první z hříšníků může být spasen. Není žádný důvod pro odvolání se na milosrdenství kromě Boží milosti. To zní cize uším lidí, ale není to neznámé Bibli. Můžeš to najít dokonce i v Davidových žalmech, i když tehdy Bůh jednal skrze zákon, dříve než skrze Ježíše Krista přišla milost a pravda. Vezmi si například Žalm 25, kde poprvé v té knize slyšíme o odpuštění hříchů: „*Hospodine, odpuť nepravost mou, neboť jest veliká.*“ (v. 11) Mysli na člověka na lavici obžalovaných, který si žádá takovou přízeň od soudce! Nemyslel by si soudce, že ten člověk je úplný blázen? Tak také o evangeliu si nevěřící myslí, že to je bláznovství. Je to naprosto cizí cestám člověka, který nesní o tom, aby prokazoval dobro, jediné jako oplátku za dobro. Ale ty, hříšník, nemáš před Bohem nic dobrého; ani nemáš zásluhu, ani nemůžeš v Jeho očích zásluhu získat; máš hříchy, a jenom hříchy: co

se z tebe může stát?

Viz také to obrovské nebezpečí, že budeš příliš myslet na svou trochu výchovy anebo na druhé straně na svoji abstinenci od pití. Lidé, jsou-li střídmí a vzdělaní, si o sobě myslívají, že jsou jaksi lepší, a pokud ne blíže Bohu, že jsou dále na cestě k evangeliu. Běda! Jak velmi mnozí staví na střídmosti nebo na vyhýbání se místům prodeje a požívání alkoholu, sázkám a podobně, a zakládají na těchto věcech svou spravedlnost. A co dělá Duch Boží s lidmi, kteří se snaží o trochu spravedlnosti, která by byla jejich vlastní? Všechna taková „spravedlnost“ se rozpadne v prach. Je to hradba mezi jejich duší a spasením. Člověk musí vyjít ven ze svého malého spravedlivého zámku a poddat se jako takový, který není ničím, než jen hříšníkem, aby mohl být spasen milostí skrze víru. Ne člověk dokazuje svou lásku nebo cokoli jiného Bohu; ale „*Bůh dokazuje lásky své k nám*“. A v jakém našem stavu? Když „*jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás*“ (Řím. 5,6-8). Můžeš žádat nezvratnější důkaz než v Saulovi z Tarsu, který sám je tím člověkem, který pro nás napsal tato slova od Boha? Nejsou nyní stejně pravdivá jako tehdy? Myslíš si, že naše století může něco k Písmu přidat nebo z něho něco ubrat? Duch našeho věku působí, že lidé dnes jsou nadutí a mnoho si o sobě myslí. Nepochybně máme všelijaké vynálezy, které ukazují na pokrok; ale je to pokrok v Božích věcech? Je to vysvobození od hříchu? Ani v nejmenším. Naopak, jestliže se opíráš o materiální pokrok, nebo dokonce o intelektuální, shledáš, že to je nalomená třtinová hůl, která zklame a probodne, když se o ni opřeš.

A kde tedy je bezpečí pro ubohou, hříšnou duši? V nikom jiném, než jen v Tom, který je na Boží pravici. V Tom samém, který se onoho dne setkal se Saulem z Tarsu a obrátil ho. Nebylo to na místě /hned/? Neříkám, že byl v první chvíli přiveden k pokoji. Lidé často velmi spěchají, aby obdrželi pokoj. Mnohem větší důležitost má to, aby člověk důkladně pociťoval své hříchy a odsuzoval se v Božím světle a ve světle Jeho slova a milosti, možná dlouho přezírané. Skrze víru v Kristovo dílo na kříži pokoj jistě přijde ve správný čas; a odklad jeho obdržení se Boží dobrotivostí obrátí v užitek pro duši.

Může ubohý hříšník žádat a obdržet dokonalý odpočinek od Toho, který je v nebeské slávě? Jaké pouto může být mezi oslaveným Spasitelem a zlým provinilcem na zemi? Dovol, abych se tě zeptal: Jak vešel Kristus do slávy? Nebylo to poté, co nesl naše hříchy na Svém těle na dřevě? Jednorozený Boží Syn sestoupil sem dolů a v nekonečné lásce se stal člověkem. A více: v ještě vzácnější lásce byl On, který neznal hřích, učiněn na kříži hříchem; a ta oběť byla přijata. Sklonil se pod tíží hříchu, aby mohl vysvobodit ty, kteří jím byli zničeni. A Bůh Ho vzkřísil z mrtvých, a nejen to, ale postavil Ho do nejvyššího místa v nebeské slávě jako Spasitele a jako Hlavu církve, která je Jeho tělo. Jak veliká je ta sláva pro Něho, který byl pokořen úplně nejnižší!

Neexistuje žádné vysvobození tak účinné jako Kristova smrt, vyhlášená ve vzkříšení. Je to smrt Krista, která způsobila toto vítězství pro věřícího. Jestliže věřím v Toho, který zemřel za mé hříchy, jsem také oprávněn dodat, že já jsem zemřel hříchu s Ním (Řím. 6). Kdybych byl Žid, smrt s Ním mi dává smrt zákonu (Řím. 7). V každém případě je křesťan nyní vysvobozen v Kristově smrti, ne svou vlastní smrtí, ani ne v den soudu. Dále protože jsme se znovuzrodili skrze Slovo, tak jsme očišťováni skrze Slovo v praxi, dokud jsme zde dole. Na všechny naše potřeby je dána odpověď každým způsobem Boží milostí skrze víru.

Toto vysvobození důrazně předkládám vaší duši. Je to to, co Bůh způsobil v kříži Krista a vyhlásil v Ném, vzkříšeném z mrtvých, abyste tuto skutečnost měli ve své duši vedle odpuštění svých hříchů. Co Bůh nabízí ve Svém evangeliu, je vyvést duši z otroctví jak viny, tak hříchu. Něco menšího sotva zasluhuje být nazýváno Jeho spasením. Kdybychom byli zbaveni hříchů, ale ne hříchu, znamenalo by to zneuctění díla Pána Ježíše. Jestliže On vykonal vše, není to nic než nevěra, když řeknu, že mám odpuštěny své hříchy, ale pokud se týká starého člověka hříchu, ten že musí vládnout a já mohu jen volat: „*Bídny já člověče! Kdo mne vysvobodí?*“!

Je správné, abych prošel tímto stavem (který není nepodobný neštovicím – což je dobrá věc, když je mám za sebou); ale je klamem myslet si, že věřící musí jít svým životem a stále jen volat: „*Kdo mne vysvobodí?*“ Hned další verš to vyvrací: „*Děkuji Bohu skrze Ježíše Krista, Pána našeho.*“ Neznamená to, že se tělo změnilo nebo zmizelo, ale že je Bohem dáno vysvobození v Kristu, jak to další kapitola plně vysvětluje. Jistě nepřináším nějakou novotu člověka ani starou tradici, ale volám vás, abyste hleděli na světlo poznání Boží slávy v Jeho tváři. Je to skutečně „*světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný*“; a my, kteří věříme, je nyní vidíme nejlepším možným způsobem vírou. Nemusíme váhat říci, že Pavel viděl mnohem lépe vírou to, co zázračně viděl ve dni, kdy byl obrácen. Hledění vírou, protože je božsky dané, je jasné, klidné a pevné. Zázračné vidění, jakkoli skutečné a mocné pro svůj předmět, bylo přemáhající a přechodné. Vidění vírou je stálé a stává se jasnějším den za dnem.

William Kelly¹⁷, T&T, 01/2018

---

¹⁷ Vzato z *The Bible Treasury* (1906-1907) vol. (NS), p. 214